

בְּהַרְגֵּל וְהֵשִׁיב וְהִנְדִּיךָ

סֵפֶר
אֲשֶׁר הָיָה
לְאֵלֵינוּ

דברות קודש שזכינו לשמוע
מראש הישיבה שליט"א
שבת קודש פרשת בלק, שנת תשפ"ב לפרט קטן,
בקרית ברסלב יע"א, כליל שבת ובסעודה שלישית.

היכל הקודש ברסלב

ירושלים

רח' רבי נחמן מברסלב 15
054-845-6150

בני ברק

רח' ירושלים 2
052-760-5715

טבריה

רח' משה שפירא 2
050-411-6421

בית שמש

רח' ריב"ל 6
050-419-9751

ברכפלד

רח' רשבי 19
052-715-6479

יבנאל

רח' המייסדים
052-716-3184

צפת

רח' צה"ל 1
050-412-6101

קרית ברסלב

ליבערטי - ניו יארק

האשקי

181 Huschke Road,
Liberty NY 12747

אשר בנדל

291 Denman Rd,
Liberty, NY 12754

עצתו אמונה

187 Twin Bridge Rd,
Liberty, NY 12754,

פעולת הצדיק

2-198 Steiglitz Rd,
Liberty, NY 12754,

מקור השמחה

67-1 Marx St,
Liberty, NY 12754,

ירושלים

21-1 Jerusalem St,
Liberty, NY 12754,

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

בארא פארק

4801 11th Ave
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

לונדון

23A St Andrew's Grove
447388582855

צו הענין די
הערליכע שיעורים פונעם ראש
ישיבה שליט"א

הופט:

קול ברסלב
212.444.9191

חיוך פאר אידישע שטוב
212.444.9169

בערות ושבח ושמחה

סדר

אשר היה
אלוהינו

דברות קודש שזכינו לשמוע

מראש הישיבה שליט"א

שבת קודש פרשת בלק, שנת תשפ"ב לפרט קטן,
בקרית ברסלב יע"א, כליל שבת ובסעודה שלישית.

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֶׁת בִּלְקָה, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרֻט קָטָן, שָׁהָה רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א, בְּקִרְיַת בְּרֶסֶלֶב – לִיבֶעֱרֵטִי י"ע"א. בְּלִיל שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ דְּבַר רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א דְּבוּרֵי הַתְּחֻזָּוֹת נִפְלְאִים, הַמְיֻסָּדִים עַל דְּבָרֵי רַבֵּינוּ, בִּלְקוּטֵי מוּהוּר"ן חֵלֶק א', סִימָן לו'.

יכול לפגוע ביהודים, יש עצה אחת איך אפשר לקחת את היהודים מהשם יתברך, ואפשר להרוג אותם, אלקיהם של אלו שונא זימה הוא, נכשיל את היהודים בעברות, אזי השם יתברך יקעם עליהם, ואז יוכל להרוג אותם!"

ראש הישיבה שליט"א פתח ואמר: השבוע אנחנו מוצאים בפרשה את כל הספור שהיה בין בלעם לבלק, בלעם ניסה לקלל את היהודים אבל הוא לא הצליח, כי השם יתברך לא רצה שהוא יקלל, אמר בלעם לבלק: "יש עצה אחת איך אתה

אַלְקִיָּהֶם שֶׁל אֵלֹו שׁוֹנֵא זִימָה הוּא

מפרסם גדול של הרבה חסידים, זמרי בן סלוא, הנשיא של שבט שמעון, הוא הלך לנצרה מדינית כזבי בת צור, וחסא אתה.

זמרי בן סלוא פגס עשרים וארבע אלף איש מהשבט שלו, והוא הביא את האישה המדינית כזבי בת צור אל משה רבינו, הוא שאל את משה: "מָתָר לְהִתְחַתֵּן עִם אִשָּׁה גוֹיָה?" ענה לו משה: "לא".

בלעם יצא לבלק איך אפשר לפתות את היהודים לחטא, כמו שחכמינו הקדושים מספרים (מדרש במדבר רבה כ, כג) בנות מואב מכרו בזול בגדים, זה גרם ליהודים להיות בקרבם, אחרי שהם כבר היו בקרבת המואביות, הם נתנו ליהודים לשתות יין, זה גרם שהיצר הרע התגבר עליהם, והם הסכימו לחטא עם המואביות.

כך גם הגיע לדאכוננו אדמו"ר גדול,

עַם לִיצְנוֹת אֵי אֲפֹשֶׁר לְהוֹתוֹכַח

מתן תורה, אז לכל היהודים היה דין של בני נח, וכשקבלו את התורה צפורה נכנסה לכלל ישראל כמו כל היהודים, רק זה הכח של ליצנות! עם ליצנות אי אפשר להתנכח, הלץ נמשיך לטען שהוא צודק.

הוא התחיל להתלוצץ ממשה רבינו, הוא טען: "אם אשתי כזבי בת צור אסורה לי, כי היא מדינית, אם כך למה לך היה מתר להתחתן עם צפורה, היא גם הרי מדינית?!" - איי, זאת בכלל לא טענה נכונה, כי משה רבינו התחתן אתה לפני

מִשָּׁה רַבֵּינוּ בָּכָה וְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע

על כך שזכר, אז הם בכו בפתח אהל מועד. יש פאן פרגום יונתן בן עוזיאל מענגן על הפסוק, הוא אומר: "ואינון בכיין וקרנין שמע", משה רבינו בכה וקרא קריאת שמע.

כתוב בפסוק (במדבר כה, ו): "והמה בכים פתח אהל מועד", משה רבינו וכל היהודים לא ידעו איזה עונש מגיע לו על החטא שלו, השם סבב כך שההלכה תעלם מעיני משה רבינו, כדי שפנחס יתן את העגש והוא יקבל

הַעֲצָה שֶׁל לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע

הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יֵשׁ דְּרָךְ אַחַת אִיךָ הָאֲדָם יָכוֹל לְחַזֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, עַל יְדֵי 'אַמּוּנָה', אִם הוּא יִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע, הוּא יִגִּיד: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד", "בְּרוּךְ שֵׁם יְיָ, אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" הוּא יֵצֵא מִהַתְאָוָה הַזֹּאת.

יֵשׁ עַל זֶה תּוֹרָה מִרְבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א', סִימָן לו'); זֶה אֶחָד מֵהַתּוֹרוֹת הַחֲזוֹקוֹת וְהַגְּדוּלוֹת שֶׁרְבִינוּ רַחֵם עָלֵינוּ, וְנִמְנָן לָנוּ דְרָךְ שְׁנוּכַל לְחַזֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ. אוֹמֵר רְבִינוּ כֵּן: כְּשֶׁאֲדָם נּוֹפֵל לְתַאוּוֹת נִיאוּף, שְׁעַל זֶה אוֹמֵר כְּכֹר הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ (וַיִּשָּׁב קַפְתָּ ע"א; וַיְחִי רִי"ט). שְׁאֲדָם כְּזֶה כְּכֹר לֹא יָכוֹל לְחַזֵּר אֶל

לְבָכוֹת בְּקְרִיאַת שְׁמַע

תְּרַגּוּם יוֹנְתָן שֶׁהוּא קָרָא קְרִיאַת שְׁמַע, כִּי הָיָה שֵׁם מִצַּב חֲמוּר מְאֹד שֶׁל נִיאוּף, פְּחוּד פְּחוּדִים שֶׁל סְפוּר, אֲדָמוֹר גְּדוֹל שֶׁל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אֲלֶף חֲסִידִים מְגִיעֵ, [הַיּוֹם לֹא מוֹצֵאִים כְּזֶה אֲדָמוֹר גְּדוֹל, יִשְׁנֵם אֲדָמוֹרִי"ם שֵׁישׁ לְהֵם עֲשָׂר אֲלֶף חֲסִידִים, חֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֲלֶף חֲסִידִים, אֲבָל לֹא עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אֲלֶף חֲסִידִים], וְקָבַל עִם וַעֲדָה, עִם הַקְּפוּטָה הַלְבָן, עוֹרֵךְ חֲתוּנָה עִם בַּחֲרֵה גּוֹיָה! לְכֵן לֹא יָכוֹל מִשֶּׁה רְבִינוּ אֲלֹא לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע, בְּמַקְרָה כְּזֶה שֶׁל נִסִּיּוֹן חֲמוּר כְּזֶה שֶׁל נִיאוּף הוּא כְּכֹר הָיָה צָרִיךְ לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּקוֹל כְּכִי וְלְהוֹזִיל דְּמַעוֹת.

זֹאת הָיְתָה הַעֲצָה שֶׁל בְּלַעֲם, אִיךָ לְקַחַת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, אִיךָ לְהַרְוֵג אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי זֶה שֶׁהוּא הַכְּנִים לְכֻלְהוֹךְ, נִיאוּף בְּכַנֵּי יִשְׂרָאֵל.

מִמְשִׁיף רְבִינוּ וְאוֹמֵר: הַעֲצָה הַזֹּאת טוֹבָה עֲבוּר מִיִּשְׁהוּ שְׁנוּפֵל לְתַאוּוֹת הַזֹּאת מִפְּעַם לְפַעַם, בְּשִׁבְלוֹ מְסַפִּיק לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע, אֲבָל אֲדָם כְּזֶה שֶׁשְׁקוּעַ בְּזֶה, עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שְׁעוֹת כָּל מַחַּ הַמְּחֻשְׁבָה שֶׁלוֹ חוֹשֵׁב רַק מַעֲבִירוֹת, שְׁזֶה מְגִיעַ מִזֶּה שְׁאֲדָם מְפַקֵּר אֶת עֵינָיו, הוּא לֹא שׁוֹמֵר עַל הָעֵינָיִם, אֲזִי הוּא מְאָבֵד אֶת הַמַּחַ, עַד שֶׁכָּל מַחַ הַמְּחֻשְׁבָה שֶׁלוֹ מִנְּחַ כָּל הַזְּמַן רַק בַּעֲבָרוֹת, הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ - לְאֲדָם כְּזֶה כְּכֹר לֹא מְסַפִּיק לְהַגִּיד קְרִיאַת שְׁמַע, אֲדָם כְּזֶה צָרִיךְ לְבָכוֹת כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר קְרִיאַת שְׁמַע, הוּא צָרִיךְ לְהוֹזִיל דְּמַעוֹת כְּשֶׁהוּא קוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע.

מְפָרֵשׁ רְבִינוּ בְּזֶה אֶת הַפְּסוּקִי הַמְזוֹכָר לְעֵיל: "וְהִמָּה בְּכִים פִּתַח אֶהֱל מוֹעֵד", מִשֶּׁה רְבִינוּ בְּכֶה יַחַד עִם כָּל הַיְהוּדִים, וְעַל זֶה אוֹמֵר

אַבְנִים לְרֵאשׁ...

דְּרָךְ אַחַת שְׁעַל יָדָה אֲפָשֶׁר לְהַרְחִיק יְהוּדִי מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, עַל יְדֵי נִיאוּף, כְּשֶׁנּוֹפְלִים בְּפִגְמֵם הַכְּרִית, מִתְחַלִּילִים לְהַגִּיעַ אֲבָנִים לְרֵאשׁ, כְּכֹר מְגִיעִים סְפָקוֹת, מְגִיעִים נְסִיוֹנוֹת עַל אוֹתוֹ הָאִישׁ וְכוּ', הַרִי, יֵשׁ לָךְ נְסִיוֹנוֹת?!

הַפְּסוּקִי אוֹמֵר (בַּמְדָּבָר כ"ה, ג'): "וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר". שׁוֹאֵל מוֹהֲרָא"ש אִיךָ יִתְכַן דְּכֹר כְּזֶה שִׁיִּצְלִיחוּ לְהַרְחִיק אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, עַד כְּדֵי כֵךְ שֶׁהֵם יִפְלוּ וְיִלְכוּ לְעַבּוֹד עַבּוּדָה זָרָה?! אֲלֹא - אוֹמֵר מוֹהֲרָא"ש - יִשְׁנָה

את העינים, מלהפקיר את המח, כשפוגמים בבגרות, מתחילים כל הבגרות.

צריך להיות טפח מטפח כדי לחשב 'אולי אותו האישי וכי', אלא זה מגיע מלהפקיר

לילדים יש אמונה מזככת

כשנופלים לניאוף, רואים מה שהשם יתברך לא מרשה לראות, חושבים מה שהשם יתברך לא מרשה לחשב, אזי נופלים, השם ישמרינו.

את זה אפשר לראות ברור, לילדים אין שאלות באמונה, לילדים יש אמונה מזככת, כי הילדים נקיים וטהורים, הכל מתחיל

'אמונה' זה העקר

את המזגן, למה? כי חסר לו 'אמונה'. אם יש אמונה יש הכל, ואם אין חס ושלום אמונה אין כלום, הכל תלוי באמונה, לכן רבינו דבר רק מאמונה, אמונה, כי 'אמונה' זה העקר.

אם צופים בעברות רחמנא לצלן מתקררת האמונה באפן אוטומטית, אחר כך כבר מפספסים להגיה תפלין, אחר כך 'שבת' הופכת למשהו קל, הוא עדיין שומר שבת בדרך קלל, אבל אם מאד חס, הוא ידליק

ויקח רמח בידו

מרמו לנו שפנתס לקח את האמונה, הוא לקח את רמ"ח - מאתים ארבעים ושמונה תיבות של קריאת שמע, עם זה הוא הצליח להכניע את כל הקליפות.

מה העצה? לבכות להשם יתברך: "רבנו ש'ל עולם אני רוצה להאמין בך", זה מה שפנתס עשה, כמו שכתוב בפסוק (במדבר כה, ו): "ויקח רמח בידו", כתוב 'רמח' בלי ו', זה

איך עובדת העצה של לקרא קריאת שמע?

כבר צריך לבכות אל השם יתברך: "רבנו ש'ל עולם אני רוצה אמונה", "רבנו ש'ל עולם אני רוצה לדעת שאמה אתי", "אני רוצה לדעת שאמה אוהב אותי", "אני רוצה להאמין בצדיקים, אני רוצה לצאת לצדיקים" - זה מתקן, זה גורם שהאדם יצא מהתאנה שלו, על ידי זה אפשר להתנתק מהקליפות, כמו שרבינו י"ל אומר (ספר המדות אות אמונה, סימן לג): "על ידי אמונה, הקדוש ברוך הוא יסלח לך על כל עוונותיך".

מוהרא"ש מסביר איך עובדת העצה של קריאת שמע? כשהאדם מחדיר בעצמו אמונה, הוא מתחיל להאמין בהשם יתברך, הוא מתחיל להאמין שהשם יתברך ברא את העולם, הקדוש ברוך הוא נמצא כאן, הקדוש ברוך הוא אוהב אותי, ואל תבלבל לי את המח שהשם יתברך כועס עלי, אולי השם יתברך כועס עליך (השם יתברך לא כועס עליך, אבל גם לא עלי, השם יתברך לא כועס על אף אחד), ואם האדם כבר כל כך דבוק לתאוות שלו, הוא לא יכול רק 'לומר' קריאת שמע, הוא

אָבֵל אֲנִי מֵאַמִּין בְּהֶשֶׁם יְתִבְרַךְ אֲנִי הַשֵּׁם
יְתִבְרַךְ יִמְחַל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.

כְּשֶׁאָדָם מֵאַמִּין בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, 'אֲנִי מִי
שָׂאֲנִי, אֲנִי עוֹשֶׂה מִה שָׂאֲנִי עוֹשֶׂה, אֲנִי נוֹפֵל
לְאֵן שָׂאֲנִי נוֹפֵל, אֲנִי נִרְאֶה אִיךָ שָׂאֲנִי נִרְאֶה,

צָרִיד 'אֲמוֹנַת חַכְמִים'

צָרִיד לְהַקְשִׁיב לְקוֹל שֶׁל רַבִּינוּ, רַבִּינוּ אוֹמֵר
לְנוּ: "אַתָּה בֵּן שְׁנָה", אֲנִי הוֹלֵךְ לְקֹרֵא וְלִכְבוֹת
ב'שִׁמְעַ יִשְׂרָאֵל', עַל יְדֵי אֲמוּנָה אֲנִי יִתְקַן הַכֵּל.

אָבֵל בְּשִׁבִיל זֶה צָרִיכִים 'אֲמוֹנַת חַכְמִים',
כִּי הַסַּמ"ךְ מ"ם מַגִּיעַ לְאָדָם וְאוֹמֵר לוֹ: "אַתָּה
כָּבֵר כָּלֹם, אַתָּה כָּבֵר אָבִיר", עִם כָּל זֹאת

נִפְלֵ פוֹתָא בְּבִירָא!?

אוֹתוֹ? - זֶה הָרִי לֹא יַעֲבֹד, כִּי רַבִּינוּ הָרִי אוֹמֵר
שְׁכַל זְמַן שְׁלֹא תִקְנוּ אֶת הָאוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ
הָרֹאשׁ מִסְתּוֹכֵב, אֲפִילוֹ אִם הוּא יִגִּיעַ לְצַדִּיק
עֲדִיין יִסְתּוֹכְבוּ לוֹ בְּרֹאשׁ שְׁאֵלוֹת, 'לְמָה
הַצַּדִּיק מְדַבֵּר כֵּךְ וְ'לְמָה צָרִיד לְהִגִּיד כֵּכָה',
לֹא מְבִינִים אֶת הַצַּדִּיק.

מִי שִׁישׁ לוֹ מְעַט זְמַן פְּדָאֵי שְׂעִינָן מְעַט
בְּסִדּוּר יַעַת רְצוּן, שֶׁל מוֹהֲרָא"ש זְכוּתוֹ יִגַּן
עֲלֵינוּ, בְּקַטְעַת הַשֵּׁיף לְקִרְיַת שְׁמַע, מוֹהֲרָא"ש
מְסַבֵּיר שֶׁמֵּאֵד זָפָה אֶת הַעֲנָנִין, זוֹהִי הַתְּחַזְקוֹת
עֲצוּמָה מְאֹד.

מוֹהֲרָא"ש שׁוֹאֵל שֶׁמֵּ שְׁאֵלָה עֲצוּמָה,
בְּמִקּוֹם אֶחָד אוֹמֵר רַבִּינוּ (לִיקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן שֵׁם):
"דָּוָה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל, שְׂאִי אֶפְשֵׁר לְשׁוּם
אָדָם לְהַשִּׁיג וְלַתְּפֹס בְּדַבּוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק, אִם
לֹא שִׁתְּקַן תְּחִלָּה אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ כְּרֹאִי",
כְּשֶׁמַּגִּיעִים לְצַדִּיק וְשׁוֹמְעִים תוֹרָה מִהַצַּדִּיק,
אִם לֹא תִקְנוּ עֲדִיין אֶת הָאוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ,
לֹא מְבִינִים מִה הוּא מְדַבֵּר בְּכָלֵל, מְלֹאִים
בְּקִשּׁוֹת, 'זֶה לֹא תוֹאֵם מִה שֶׁהוּא אוֹמֵר',
'אֲנִי קַבְּלָתִי אַחֲרָת', 'אֲנִי לֹא יוֹדַע מִה הוּא
מְדַבֵּר', אַחֲרֵי שֶׁמִּתְקַנִּים אֶת הָאוֹת בְּרִית
קוֹדֶשׁ - אֶפְשֵׁר לְהַבִּין אֶת דְּבָרֵי הַצַּדִּיק.
וּבְמִקּוֹם אַחֵר אוֹמֵר רַבִּינוּ (לִיקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק
א. סִימָן ז): שְׂאִי אֶפְשֵׁר לְתַקַּן אֶת הָאוֹת בְּרִית
קוֹדֶשׁ רַק אִם הוֹלְכִים לְצַדִּיק.

יֹוצֵא לְפִי זֶה שְׁנִפְל פוֹתָא בְּבִירָא, אִין לוֹ
דְּרַךְ לְהִיּוֹת יְהוּדֵי כְּשֵׁר, הוּא עוֹמֵד וּבּוֹכָה:
"רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֶה לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה,
בְּמִקּוֹם אֶחָד אוֹמֵר רַבִּינוּ שָׂאֲנִי לֹא יְכוּל לְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה, אֲנִי לֹא יְכוּל לְהִיּוֹת יְהוּדֵי כְּשֵׁר, רַק
אִם אֲנִי הוֹלֵךְ לְצַדִּיק, אַחֲרַי כֵּךְ אוֹמֵר רַבִּינוּ, כָּל
זְמַן שָׂאֲנִי לֹא יְהוּדֵי כְּשֵׁר, אֲנִי לֹא אֶבִּין מִה
שֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר, וְיִהְיֶה לִי קִשְׁיוֹת עֲלָיו? אֵז מִה
יְהִי לִי מִזֶּה שְׁאֵלָךְ אֵל הַצַּדִּיק?!"

אוֹמֵר מוֹהֲרָא"ש דְּכָר עֲצוּם, פְּשוֹט מְאֹד:
הַתְּרוּץ הוּא כֵּךְ, כָּל זְמַן שְׁלֹא תִקְנֶה לְגַמְרֵי
אֶת הָאוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ אַתָּה לֹא יְכוּל לְהַבִּין
מִה שֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר, אָבֵל 'אֲמוּנָה' יְכוּלָה
לְהִיּוֹת לָךְ, לְהֵאֱמִין אַתָּה יְכוּל, אִם תְּחִיל עִם
אֲמוּנָה, אַתָּה תִצִּיעַ לְמָה שֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר בְּלִי
לְהַבִּין, אֲנִי יִתְקַן אֶצְלָךְ הָאוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ,
אַחֲרַי כֵּךְ כָּבֵר תְּבִין מִה שֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר.

שׁוֹאֵל מוֹהֲרָא"ש, יֹוצֵא לְפִי זֶה כְּשֶׁאָדָם
חִטָּא וְהוּא רוֹצֶה לְתַקַּן אֶת הָאוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ,
מִה הוּא יַעֲשֶׂה? שְׂיַלֵּךְ לְצַדִּיק, שֶׁהַצַּדִּיק יִתְקַן

תְּנִיחַ בְּצַד אֶת הַשְּׂכָל שֶׁלָּךְ

אָמוּנָה לְצִיָּת לְצַדִּיק בְּלֵי הַבַּיִת, עִם שְׂכָל אִתָּה לֹא יְכוּל לְתַמְנֵן, תְּנִיחַ בְּצַד אֶת הַשְּׂכָל, תַּאֲמִין בְּרַבִּינוּ, קַח מִשְׁנִיּוֹת וּתְגִיד מִשְׁנָה אַחַת, תְּגִיד פָּרָק מִשְׁנִיּוֹת, אִם תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה בְּכָל יוֹם, אִתָּה תַתְּמֵן אֶת כָּל הַעֲבִירוֹת שֶׁלָּךְ, וְאַחַר כֵּן כָּבֹד תַּבִּין אֶת הַצַּדִּיק.

בּוֹאוּ נִקַח דוּגְמָא, לְהַגִּיד מִשְׁנִיּוֹת, אֲנִי לֹא מַבִּין מַה יְהִי מִזֶּה שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ לְהַגִּיד מִשְׁנִיּוֹת, אֲנִי מִנָּח, אֲנִי שְׁקוּעַ, אֲנִי כָּל כְּלֵי בְּנֵאוֹף הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ, רַק הַבּוֹרָא הָאֶחָד וְהַיְחִיד יוֹדֵעַ מַה אֲנִי רוֹאֶה, מַה אֲנִי חוֹשֵׁב, מַה יִּקְרָה בְּדִוּיק אִם אֲנִי יִגִּיד מִשְׁנִיּוֹת?! - בְּשִׁבְלֵי זֶה צַרִּיךְ

מַה הַכּוֹנֵה לְבָכוֹת בְּקִרְיַאת שְׁמַע?

לְאָמוּנָה, "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֶה לְזַכּוֹת לְחֹשֵׁב מִמֶּךָ", "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי מִנָּח אֵיפֹה שְׂאֵנִי מִנָּח, אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שְׂאֵנִי עוֹשֶׂה, אֲנִי חוֹשֵׁב מַה שְׂאֵנִי חוֹשֵׁב, אֲנִי מְדַבֵּר מַה שְׂאֵנִי מְדַבֵּר, עוֹבֵר עָלַי מַה שְׂעוֹבֵר, אֲכַל רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֶה לְהַאֲמִין בְּךָ", זוֹ הַעֲצָה לְצִיָּת מִהַתְּאֵוָה הַזֹּאת, וְזֶה מַה שְׂעָשׂוּ מִשֶּׁה רְבִינוּ וּפְנַחֵס כְּדֵי לְהַכְנִיעַ אֶת הַקְּלִפָּה הַזֹּאת.

אֲנִי זוֹכֵר לִפְנֵי שְׁנִיתִי לְמִצּוֹא אֶת מוֹהֲרָא"ש, הָיָה לִי חֵבֵר חֲסִיד בְּרִסְלָב, וְהוּא גִילָה לִי אֶת הַעֲצָה שֶׁל רְבִינוּ אֵיךְ לְצִיָּת מִתְּאוֹת נִיאוֹף, הַעֲצָה שֶׁל לְבָכוֹת בְּקִרְיַאת שְׁמַע. אֲבָל כְּשֶׁהִגַּעְתִּי אֶל מוֹהֲרָא"ש הַבְּנֵי קִצַּת אַחֲרַת אֵיךְ אֲנִי צַרִּיךְ לְנַהֵג, אֲנִי הַבְּנֵי, שְׁמַה הַפְּנֵה לְבָכוֹת בְּקִרְיַאת שְׁמַע? הַפְּנֵה לְבָכוֹת אֶל הַשֵּׁם יְתַבְּרָךְ: "אֲנִי רוֹצֶה לְזַכּוֹת

הוּא הַתְּעוֹרֵר אַחֲרֵי הַשְּׁעָה תַשְׁע...

אַחַת עַל הַקְּרָע, וְהַפְּרַבְלַת שְׁלָה נְהִיית לְכַנֵּה, אִם צוֹעֲקִים בְּאוֹתָהּ שְׁנֵיהֶם קָלְלָה אֶפְשֶׁר לְהַרוֹג מִיִּשְׁהוּ. הוּא קָשֶׁר תְּרַנְּגֶלֶת לֵיד הַמַּטָּה שְׁלוֹ, וְהוּא עֲמֵד וְחִפָּה מִשֵּׁשׁ בְּבִקָּר מְתֵי כָּבֹד תְּרִים הַתְּרַנְּגֶלֶת אֶת הַרְגֵל וְהַפְּרַבְלַת תְּהַפֵּךְ לְלֶכֶן, פְּתָאוֹם הוּא נִרְדֵּם, וְהוּא הַתְּעוֹרֵר אַחֲרֵי הַשְּׁעָה תַשְׁע...

רוֹאִים מִזֶּה שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַמְתִּין לְזִמְן מְסִיָּם, אִם אֲבָכָה בְּפִסּוּק הַזֶּה אֲצַא מִכָּל הַבְּעִיּוֹת, כִּי פְתָאוֹם מְגִלִים שְׂכָבֵר אֲמָרוּ אֶת הַפִּסּוּק, אֲחִזְזִים כָּבֹד בְּעִזְרַת אַבּוֹתֵינוּ.

אִי אֶפְשֶׁר לְתַכְנֵן שְׁהוֹלְכִים לְבָכוֹת בְּקִרְיַאת שְׁמַע, כִּי אֲנִי זֶה יְהִי כְּמוֹ בְּסַפּוֹר שְׁחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים מְסַפְּרִים עַל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי (בְּרַכּוֹת 17). לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי הָיָה שְׁכֵן אֶפְיֻקֹּרְס, שְׁהִיָּה מְצִיק לוֹ מְאֹד, הוּא חָשַׁב לְעַצְמוֹ הֲרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כּוֹעֵס רַגַע אֶחָד בְּכָל יוֹם, בְּשִׁלְשֹׁת הַשָּׁעוֹת הָרְאוּשׁוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם, בֵּין הַשָּׁעוֹת שֶׁשׁ לְתַשְׁע בְּבִקָּר, וְאִם מְקַלְלִים מִיִּשְׁהוּ בְּזִמְן הַזֶּה אֶפְשֶׁר לְהַרוֹג אוֹתוֹ, הַגְּמָרָא נוֹתֶנֶת סִימָן מְתֵי הַרְגַע הַזֶּה, כְּשִׁרְוֹאִים אֶת הַתְּרַנְּגֶלֶת עוֹמְדָת עִם רַגְלֵי אַחַת בְּאוֹרֵי וְרַגְלֵי

מְנִיחַ אוּ מוֹדִיד?

אותם, הוא מחפש סימנים על היד לדעת האם הוא כבר הניח היום תפלין...

גם ישנם אנשים שקריאת שמע לוקחת להם כמה שעות כל פעם שהם מגיעים ל'ויכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך' הוא חוזר ל'והיה אם שמוע' כי הוא לא יודע אם הוא אוחז ב'ויכתבתם' של וְאֶהְבֶּתָּ אוּ שֶׁל וְהָיָה, הוא לא מצליח לצאת מזה.

אנשים כל כך שקועים במחשבות, אדם יכול להחליט 'היום אני הולך לכון בשמונה עשרה' פתאום הוא מוצא את עצמו אומר: "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו"...

ישנם אנשים שיכולים להחזיק את התפלין ביד, ולא זוכרים איפה הם אוחזים, האם הוא באמצע להניח אותם או באמצע להוריד

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֵה לְהַכְלִיל בְּךָ

אולי אנשים גידו שזה 'רבויו אור', איפה בעולם אפשר למצוא פאלו מילים, אלו מילים שזכינו לשמוע ממוהרא"ש, מוהרא"ש החדיד בנו אמונה כל כך ברוחה, אפילו שאדם נמצא היכן שהוא נמצא, הוא נופל היכן שהוא נופל, הוא עושה מה שהוא עושה, עובר עליו מה שעובר, הוא מנח היכן שהוא מנח, הוא חושב מה שהוא חושב, הוא מדבר מה שהוא מדבר והוא מסתכל מה שהוא מסתכל, אבל יש לו אמונה בהשם יתברך, הוא בוכה להשם יתברך : "רבונו של עולם אני רוצה להאמין בך".

בשעורים של מוהרא"ש היינו זוכים לשמוע תפילה של מוהרא"ש: "רבונו של עולם אני צריך רק אותך, אני רוצה להכלל בך", זאת תפילה שלא היו שומעים במחזות אחרים.

אני זוכר פשחברו את הנגון: "מי לי בשמים, ועמך לא חפצתי בארץ; איך דארך נישט גיינעם, נאר דיר באשעפער אליין; נישט די וועלט נישט יענע וועלט, נאר דיר באשעפער אליין", [בתרגום חפשי]: "אני לא צריך אף אחד, רק אותך יתברך לבד, לא עולם הזה ולא עולם הבא, רק אותך יתברך לבד] בהתחלה חששנו להוציא לאור את השיר,

אָמוּנָה זֹאת מְצִיאֹתָ!

יתברך או על הצדיק הוא צריך לצעוק אל השם יתברך, זה נראה כאילו רבינו לעג לו, איך בדייק הוא בקבש מהשם יתברך? יש לו הרי ספקות, זאת הרי הבעיה שלו? ! אלא, אמונה זאת מציאות! אם יש לך ספקות לך הצידה ותבכה אל השם יתברך: "רבונו של עולם אני רוצה להאמין בך".

תקשיבו לספור יפה, הספור הזה הוא הפלא ופלא, אדם הגיע לספור לרבינו שיש לו ספקות באמונה, מה הוא יכול לעשות? אמר לו רבינו (עין לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מו): "תבקש על זה מהשם יתברך! הואותיות של "קשאי" הם ראשי התבות של המלים (תהלים כו, ז): "שמע יי קולי אקרא, אם יש לאדם קשיות על השם

הַכֵּל מִתְחִיל בְּשִׁשְׁכּוּחִים מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ

תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", מה קשור כאן עבודה זרה?

אלא רבינו אומר שכל הפעיות של כל הפאות והלכלוף מתחילות מזה ששוכחים מהשם יתברך, ברגע שאדם יודע שיש בורא, 'אני מאמין בהשם יתברך', 'אני יודע שהשם נמצא כאן' ו'שהשם אוהב אותי', אני כל הפאות והלכלוף מתבטלים מאליהם.

מוהרא"ש היה תמיד משגן אתנו את דברי הזוהר הקדוש (פרשת קדושים פד.) שהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי היה נוהג, כשהוא היה הולך ברחוב עם התלמידים, והיו שם נשים, והתלמידים התחילו להסתפל, הוא אמר לתלמידיו את הפסוק (ויקרא יט, ד): "אל תפנו אל האלילים". שואל מוהרא"ש, לכאורה הוא היה צריך להגיד את הפסוק (במדבר טו, לט): "ולא

צוּחֵק מִי שְׂצוּחַק אַחֲרוֹן...

המנצח, עוד מעט נראה איך זה הולך להסתים.

ראש הישיבה שליט"א קרא לעבר הבחורים תלמידי הישיבה: אם אני אגיד משניות כל יום, לא יעבור זמן רב ואני אתארוס, ואקים בית יפה, אם אחרי התנונה אמשיך להגיד משניות, אגדל דור יפה, אם אני ימשיך להגיד משניות, אני לא אריב.

בואו נקח משניות, בואו נקח גמרא, אי אפשר באמת להבין את מה שרבינו אומר, אבל 'להאמין' כמה שרבינו אומר - את זה אפשר לעשות. אבל, אנשים צוחקים ממני? - הם יכולים להמשיך לצחוק, עוד מעט נראה מי זה שצוחק אחרון. אפשר לראות שני בחורים רבים ביניהם, ואחד מהם אומר בדיחה על השני, זה עדיין לא אומר שהוא הבחור

הָאָדָם מְרַגֵּשׁ טוֹב בְּעִצְמוֹ

אפילו שאני לא מבין איך זה עובד, אני לא מבין איך המשניות ישנו לי את החיים, אני לא מבין איך הגמרא תשנה לי את החיים, אבל אני מצית, ואם אני יצית אני אמתן את האות ברית קודש, ואחרי שאמתן בסוף אני גם בין את הצדיק.

יעזר השם יתברך שנהיה חזקים באמונה, והשם יעזר שנצית לרבינו, כך יהיו לנו חיים יפים. אמן.

שלוש בית זה לא דבר שיש וזהו... אולי אצל אנשים צעירים זה מעט יותר קל, לך לסבתא שלך אתה כבר תשמע מה הולך שמה, צועקים הלוך וחזור, אנשים מבוגרים אומרים: "אתה יכול לקחת אותה מפה? איך אפשר להתפטר ממנה?" אבל אם מציתים לרבינו, אומרים משניות, אומרים גמרא, זוכים לחיים טובים, האדם מרגיש טוב עם עצמו, הוא מדבר יפה אל אשתו, הוא מרגיש את השם יתברך.

שבת קודש פרשת בלק, שנת תשפ"ב לפרט קטן, שהה ראש הישיבה שליט"א בקרית ברסלב - ליבערטי יע"א. בסעודה שלישית למד ראש הישיבה שליט"א מתוך הספר הקדוש שבחי דר"ן, סימן טז.

התאנה הזאת בתכלית המאוס, ובענין מאוס
תאנה זו הפליג לדבר הרבה מאד בענין זה,
- רבי נתן כותב - אשר אי-אפשר לבאר הרבה
דבורים של רבינו בענין זה מחמת השקפה,
והכלל: שהיה ממאס מאד תאנה זו בתכלית
המאוס, עד שגזר ואמר: שמי שהוא חכם
אמת קצת, אין התאנה הזאת נחשבת לנסיון
כלל, רבינו הגיע לדרגה שהוא היה כל כך
רחוק מהתאנה, שהוא אמר שמי שיש לו מעט
שכל, אזי התאנה הזאת בכלל לא תאנה, זה
רק דמיון גדול.

אבל גם קדם שזכה לזה שהוא יהיה פנה
קדוש ומזכך שיתבטל ויהיה נמאס אצלו
לגמרי התאנה הזאת, גם קדם לזה, גם אז היו
לו כמה וכמה נסיונות גדולות ונוראות מאד
בתאנה זו, אשר אי-אפשר לבאר בפרט.

כי בימי נעוריו ממש, בעת רתיחת הדמים
היה לו כמה וכמה נסיונות גדולות של תאנה
זו, עד אין מספר, אשר היה בידו למלאת
תאנותו הרבה פעמים, והיה בספנה גדולה
מאד מאד, לא לפול לידי היצר הרע. אף היה
גבור חזק והתגבר על יצרו, ואף על פי כן עמד
בכל הנסיונות בגבורה חזקה, והתחזק אל מול
היצר הרע, וכפה תאנותו כמה פעמים.

לפני שראש הישיבה שליט"א התחיל את
השיעור שרו את הניגון: "רבנו של עולם,
האב שוין אויף מיר רחמנות, איך וויל זיין אן
ערליכער איד". ובתרגום חפשי: רבנו של
עולם, תרחם כבר עלי, אני רוצה להיות יהודי
כשר.]

ראש הישיבה שליט"א פתח ואמר: רבי נתן
זכרוננו לברכה כותב בשבחי הר"ן (סימן טז):

וגדל עצם מעלת קדושתו בשבירת התאנה
התכלית שהיא כוללת כל התאנות רעות
שהוא תאנות המשגל, אי-אפשר לבאר ולספר,
רבינו בעצירותו כבר זכה לגמרי לזכך את
עצמו בעניני קדושה. הוא שבר את התאנה
המרה של ניאוף שזאת התאנה שמביאה את
כל התאנות האחרות, באופן חזק ביותר שאי
אפשר אפילו לתאר.

רבינו ספר ואמר: שהיו לו נסיונות אין
מספר בקדושה, רק באמת אין זה נסיון כלל, כי
אמר: שאין זה תאנה כלל, ואמר: שמי שהוא
רק חכם אמת אפלו עכ"ם, מאחר שהוא רק
חכם אמת, ראוי שלא יהיה אצלו התאנה הזו
נחשבת לתאנה כלל, ואמר כי מי שהוא חכם
בחכמת הנתוח ויודע סדר האיברים של האדם
כפי חכמת הנתוח, ראוי שיהיה נמאס אצלו

כאן כותב רבי נתן זכרוננו לברכה דבר מענין:

הנסיונות קשים, לא היה מתרחק עצמו פעם

ואף-על-פי-כן שרבינו ידע עד כמה

כי איך אפשר שיעשה עברה ח"ו ויזכר על רצון ה' ותברך, אם לא שיהיה נעשה משגע ח"ו בעת הזאת? אבל מאחר שיהיה לו איזה שכל בעלמא בעת הנסיון בנדאי יוכל לעמד, לפי גדל חזק לבו שיהיה חזק בה' מאד.

שנית לברח מהנסיון, רק אדרבא היה חפץ בנסיונות קשים, והיה מתפלל לה' תברך שיזמין לו נסיונות, פי היה חזק בדעתו שבנדאי יעמוד בנסיונות ולא ימרד כנגד ה' תברך.

רבי נתן כותב כאן, שלא יחשבו שזה לא היה נסיון, אלא:

הרבה מאד עד אין שעור, וזכה לעמוד נגד כל הנסיונות הקשים שהיו לו. וה' תברך היה בעזרו וזכה להתגבר על יצרו ולשבר תבערת המדורה של תאנה הכללית הזאת, והיה קדוש גדול מאד מאד בפרישות תאנה זו בפרישות גדול ובקדושה גדולה ונוראה מאד.

ואף-על-פי-כן, בעת שבא עליו הנסיון היה בסכנה גדולה מאד, והיה צועק לה' תברך מאד, עד שזכה להתגבר על יצרו ולהנצל. ואף-על-פי-כן לא התרחק עצמו מהנסיון פעם אחרת אף-על-פי שבשעת הנסיון היה קשה עליו מאד כנ"ל, וכן היה כמה וכמה פעמים

כותב רבי נתן דבר גורא וחשוב מאד:

התאנה הכללית הנ"ל - קדושה - שגה היסוד של יהודי, שעקר היצר הרע הוא בתאנה זו, אבל הוא ז"ל אמר להפך - שהוא ניח לו הכל לבלי לשברו, רק זאת התאנה רוצה לשברה לגמרי, זאת הנקודה שלי שעליה אני הולך להלחם! אני הולך לשמור על העינים שלי, אני הולך לשמור על המחשבות.

ורבינו אמר, שהבעל דבר רצה להניח לו הכל, רק שהוא יותר לו דבר אחד, והוא אמר - להפוך! שהוא ניח הכל, רק אותו הדבר אינו רוצה להניח מלשברו, והוא ישקיע בזה את כל כחותיו לזכך זאת.

דהינו שהבעל דבר היה מרצה להניח לו שישבר כל התאוות רק שהוא יותר לו דבר אחד את הדבר הכי נחויץ - מן הסתם הינו

הפרשה של בלעם

רבינו מסביר עם זה את הפרשה של בלעם, שחכמינו הקדושים אומרים (עיין סנהדרין קה): שבלעם היה שקוע מאד בתאנה של ניאוף, לכן אחרי שהוא ראה שהוא מנסה כל כך הרבה פעמים לקלל את היהודים ללא הצלחה, רק להפוך הוא חייב לברך אותם, אז הוא יעץ לבלק שיכשיל את היהודים בעריות (שם קו), הוא אמר לבלק: "אלקיהם של אלו

רבינו ז"ל אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן לו) שישנם שבעים אמות ושבעים תאוות, כל אמה לקיבה בתאנה אחרת, אחר כך ישנה תאנה שכל האמות לקיוות בנה, זוהי 'תאוות ניאוף', כל הבעיות וכל הרע נמצאים בתאנה הזאת. אבל אם אדם שובר את התאנה הזאת, הוא שומר על העינים ועל המחשבות שלו, אז הוא יכול כבר בקלות לשבר את כל התאוות האחרות.

יתברך, הוא כבר לא מרגיש את השם יתברך, הוא כבר לא מרגיש טעם בתפלה, הוא כבר לא יודע מה רוצים ממנו, הוא גם מאבד את האמונה בצדיק, אבל אם מתחזקים, לא מאבדים עצמנו, מצייתים לרבינו בתמימות ובפשיטות, אזי זה יחזיר אותו לכל הדברים הטובים, האדם יתחיל מחדש להרגיש טעם בתפלה, ויגביל מחדש רגש לתורה ותפלה. בואו נקח את העצה שרבינו נתן לנו ללמוד את התורה הקדושה, רבינו אמר (עיינין שיחות הר"ן, סימן יט; ובחיי מוה"ר"ן סימן תקעג) אפילו אדם שמנוח לדאבון לב בעברה המאוסה של פגם הבטית - הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, אם הוא ילמד בכל יום בקביעות את התורה הקדושה הוא יתפאך ליהודי פשוט.

שונא זמה הוא, אם אתה רוצה שהשם יכעס עליהם, תכשיל אותם בעברות, הוא הקים שוק שבו מכרו בגדי פשתן פסים, הנשים המבגרות בקשו עבור הסחורה מחיר יקר, והנשים הצעירות הציעו מחיר זול וכו', כך הוא הכשיל אותם לדאבון לב בעברות.

ממשיך רבינו ואומר (שם): "דנה הוא כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולהפסיד בבורו של הצדיק, אם לא שתמן תחלה את ברית קדש כראוי, ואזי יכול להבין ולהפסיד בבורו של הצדיק", ולפי כמה שמתקנים, חוזרים בתשובה - רק כך אפשר לקבל השגה בצדיק.

לכן זה כל מה שהיצר הרע רוצה מהאדם, להפיל אותו בפגם הבטית, כי זה כבר גורם שהאדם יאבד את האמונה שלו בהשם

אם מצייתים - נמצאים אצל רבינו

ברסלב. אם אמרת היום פרק משניות, למדת מעט גמרא, זה נקרא לגור בקרית ברסלב. רק אם מצייתים לרבינו נמצאים אצל רבינו, אם לא מצייתים לרבינו אז אין שום קשר לרבינו.

דברנו היום בבקר בספורי מעשיות שקרית ברסלב אין לה שום קשר למקום, זהו דבר פתח, אם יש למישהו דירה פה ורכב ולא פותחים משניות, אין לאדם הנה שום קשר לקרית

נסיגות ברחוב, בבית ובמשרד

גורעים שבעולם, אם יש לאדם טלפון וכדומה שאפשר לצפות בו בעברות. זה הורג את הברך אדם, זה מרחיק אותו מהאמונה, זה מרחיק מהשם יתברך, השם ישמרינו.

עכשו בימות הקיץ ישנם נסיגות קשים ברחוב, אבל לדאבוננו יש היום נסיון עוד יותר גרוע, שאדם יכול להיות נעול אצלו בבית או במשרד, ולראות את הדברים הכי

אתה הרי חלק מהשם יתברך

מתחיל מזה שהאדם מפקיר את העינים שלו, אז כבר אין כלום, הכל נעשה מעצן ומסתור.

מוה"רא"ש הנה אומר: איך תכנן שיהודי יתרחק מהשם יתברך? אתה הרי חלק מהשם יתברך, חלק אלקי ממעל? ! רק הכל

ממשיך רבינו ואומר:

וכן היה נוהג רבינו מתחלה, שכל מגמתו וכל יגיעתו היו רק לשבר בראשונה התאנה הפלילית הזאת, לשבר את היצר הרע ולהתגבר על כל הנסיונות בקדושה, לשמור על העינים ולהיות יהודי קדוש, ולא היה משגיח כלל בתחלה לעבוד כדי לשבר תאוות אחרות,

למשל לשבר תאוות אכילה, רק אדרבא, בתחלה היה אוכל הרבה מאד מאד, הרבה יותר ממשאר בני־אדם, ואמר, שאז היה ממשיך כל התאוות לתוך תאוות אכילה, כי ככה זה הולך, אדם חייב איפה שהוא לתת משהו לעצמו, ואחר־כך שבר גם זאת התאנה של אכילה, אבל פסוף הוא עבד על עצמו ושבר גם את תאוות האכילה.

ביני ובין השם

רבינו אמר, שהוא לא מדקדק בדברים שאחרים כן מדקדקים בהם, הוא מדקדק בדבר אחד. אני אשמר על העינים, אני אבקש מהשם יתברך להיות קדוש.

צריך להנהיג איזה טלפון מחזיקים, איזה מחשב מחזיקים, איך המוח שלי, איך העינים שלי, אין לזה שום קשר אם יזרקו אותי מהשיבה או שלא, אין לזה שום קשר אם יזרקו את הילדים שלי מהמוסדות או שלא יזרקו, זהו דבר שביני ובין הקדוש ברוך הוא, מאנשים אפסר להסתתר ולהתחבאות, אבל מהשם יתברך אי אפסר להתחבאות.

ממשיך רבי נתן ואומר:

והיו לו כמה מיני יגיעות ועבודות ומלחמות ונסיונות אין מספר קדם ששבר התאנה הפלילית הנ"ל, וכמה וכמה תפלות ותחנונים ובכיות ושיחות שהיה מתפלל ומתחנן ושופך לבו לפני ה' יתברך בכמה וכמה מיני תחנונים ורצויים ופיוסים שהיה ה' יתברך בעזרו להנצל מתאנה זו, שהוא יזכה להיות באמת יהודי קשר וקדוש, בקדושה עצומה.

עד אשר השם יתברך עזר לו והוא זכה

לעמוד בכל הנסיונות, וקדש עצמו מאד בפרישות תאנה זו עד אין שעור וערך, עד אשר זכה לשבר תאנה זו לגמרי. עד אשר היה לפלא אצלו על מי שנדמה לו שקשה לשבר תאנה זו, כי אמר שאין זה תאנה כלל.

והיה מרבה לדבר בענין זה, בענין בטול ומאוס תאנה זו, ואמר: שאי־אפשר לדבר מזה עם אנשים שכבר נתגשמו בענין זה, כי כבר נתעברו דמיהם כל־כך עד שנתערב דעתם עד שאין יכולים להבין כלל ואין נכנס בלבם כלל שאפשר למאס תאנה זו, על־כן אי־אפשר לדבר בזה הרבה, אבל באמת מי שהוא חכם אמת קצת יכול בקל למאס תאנה זו לגמרי. כי אמר שאין זה נסיון כלל למי שהוא רק חכם אמת כנ"ל.

ואמר שבהכרח שיש בכל זה סוד, עד כדי כך שרבינו אמר שמכרח להיות שיש בזה איזה סוד שזה בכלל תאנה, כי באמת אין זה תאנה כלל, כי מי שהוא אפילו חכם קצת מבין זאת לבד.

והתפאר עצמו מאד בגדל חזקו בשבירת תאנה זו. והיה קדוש גדול ונורא מאד בענין זה ואמר על־עצמו שאין לו שום תאנה כלל.

כְּשֵׁרוּאָה אוּ כְּשִׁמְדָּבָר עִם אֵינָה אִשָּׁה. כִּי הַכֹּל
שָׁנָה אֶצְלוֹ.

וְאָמַר: שְׂאֶצְלוּ זָכָר וּנְקֵבָה שְׂוִים. דְּהִינּוּ שְׂאִין
לוֹ שׁוּם מִלְחָמָה מִמַּחֲמַת אֵינָה צַד הַרְהוּר

כָּל אֶחָד יָכוֹל לְזָכוֹת לְזָה

לְשִׁמּוֹר עַל הַמַּחְשׁבוֹת שְׁלִי, עַל הָעֵינַיִם שְׁלִי,
אֲנִי רוֹצֵה לִהְיוֹת שְׁמוֹר, אֲנִי רוֹצֵה לְהִתְנַהֵג
כְּרֵאוּי, הוּא גַם יִזְכֶּה לְצִאת מִהַתְּאוּוֹת שְׁלוֹ.

אִם נִשְׁמַר עַל הָעֵינַיִם נִזְכֶּה לִהְיוֹת צַדִּיקִים
גְּדוֹלִים, יַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְכַּרֵּךְ שְׁנִצִּית לְרַבִּינוּ, כִּן
יְהִי לָנוּ חַיִּים יְפִים, אָמֵן.

אָמַר רֵאשׁ הִיְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א: זֶה לֹא דָבָר
שְׂרָק צַדִּיק יָכוֹל לְזָכוֹת לְזָה, בִּלְבָד זֶהוּ דָבָר שְׁכָל
אֶחָד יָכוֹל לְזָכוֹת לְזָה, לֹא מִשְׁנָה מִיְהוּ, לֹא
מִשְׁנָה עַד כְּמָה הוּא רְחוּק מִהַשֵּׁם יִתְכַּרֵּךְ, אִם
הוּא יִחְקֶה אֶת זֶה, הוּא יִבְקֹשׁ מִהַשֵּׁם יִתְכַּרֵּךְ
פַּעַם וָעוֹד פַּעַם וָעוֹד פַּעַם: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
גַּם אֲנִי רוֹצֵה לִהְיוֹת יְהוּדִי כְּשֵׁר, אֲנִי רוֹצֵה